Stikka

HAMAR Y'S MEN'S CLUB Red.: Layout: John Nils Kristian Nr. 3 2019 Årg. 48

JEG VIL LÅNE ORD TIL MENNESKENE

Slik formulerer salmediktaren Svein Ellingsen seg når journalisten spør kva han vil med salmene sine. Gjennom salmene sine har han lånt ord til menneska for å setja ord på gleda så vel som sorga. 13. juli fylte han 90 år og nå i oktober blir dette markert med mange gode arrangement. Sjå omtale av arrangementa annan stad i «Stikka».

Svein Ellingsen har vore ei gåve til kyrkja vår, ja, ikkje berre det men langt vidare. Han er ein av våre største salmediktarar i vår tid, og den som har nådd lengst ut internasjonalt med salmene sine. Han er representert i nye svenske, finlandssvenske og finske salmebøker og dessutan i danske, islandske og færøyske salmeboktillegg. Han er med i felles luthersk salmebok i Tyskland og Østerrike, i salmebøker i Sveits og i USA. Eg trur ikkje eg tek mykje feil når eg seier at salmene hans vil spenna bru også over framtidige generasjonar.

Han studerte kunst i Oslo frå 1950 og var ved Statens Kunstakademi i åra 1952 – 55 under professor Heiberg og Storstein. Professor Storstein var bekymra for den forsiktige og sjølvkritiske studenten, så han ville provosera fram ein frigjeringsprosess i han. «Kan de ikke banne?» var professorens råd til studenten. Men som den kjenslevare personen han var, fylgde han heller Karin Boyes råd om å møta livets makter «vapenlös».

I denne perioden blei han kjent med Georg Hille og Jacob Jervell og vanka ein del i Norges Kristelige Studenterforbund. Han streva med depresjonar og var til tider langt nede. Men Ragna Hille, mor til Georg, blei til stor hjelp for han. Ho stelte vel for han og gav han god mat. I denne tida tok han fatt på å skriva sine første salmer. Men som den smålåtne og forsiktige mannen Svein Ellingsen var, tok det tid før han våga å presentera det han heldt på med.

Men ein dag tok han mot til seg og las høgt salmer han hadde skrive for Ragna Hille. Ho har fortalt at det gjorde eit djupt inntrykk på henne. Ho sette mot i han og sa til han at dette måtte han med frimod gå vidare med. Truleg var ein av dei salmene han las, nettopp den han skreiv etter at han kom ut av sjukehuset.

«Herre, du har reist meg opp
fra mitt tunge sykeleie!
Jeg kan kjenne: Sjel og kropp
får igjen sin kraft i eie.
Nye nådedager venter meg!
Livets Gud, jeg takker deg!

Takk for trøsten som du gav,
selv i nattens tyngste stunder,
da mitt liv var opprørt hav
og jeg følte jeg gikk under.
Hjertets tause rop fikk svar!
Ut av mørket du meg bar!

Natt som var, er blitt til dag!
Jorden ser jeg som et smykke!
Jeg får høre lerkeslag
fylle dagens gry med lykke.
Lovsang gjennomstrømmer alt!
Ut til lyset ble jeg kalt!

Glemt er lange netters gang.
Jeg ser Morgenstjernen tindre!
Alt det skaptes jubelsang
skal gi gjenklang i mitt indre.
Gledens kilder åpner seg!
Livets Gud, jeg lover deg!

Norsk Salmebok nr. 380

I studietida arbeidde han noko som frilansjournalist. Han hadde kronikkar i Morgenbladet og Morgenposten. Ikkje minst blei referata hans frå Studentersamfundet lagt merke til, der han skreiv under psevdonymet Epsilon. I 1957 – 1963 var han redaksjonssekretær i vekeavisa Vår Kirke og i nokre år skreiv han om kunst i Vårt Land.

Svein Ellingsen har måla ein god del, serleg i gouach-teknikk og små format. Han har delteke på mange kollektivutstillingar, bl. Haustutstillinga, og har hatt fleire separatutstillingar. I 1956 var han sekretær for arbeidsutvalet som førebudde starten av Norsk Kirkeakademi. Han har også sidan vore aktiv innanfor kyrkjeakademirørsla.

Men det er først og fremst som salmediktar Svein Ellingsen har prega si tid. Nokre av salmene hans blei offentleggjort og kjent i 1950-åra, men først i 1978 kom samlingane «Det skjulte nærvær» og «Noen må våke». Tonekunstnarar som Knut Nystedt, Egil Hovland, Harald Herresthal, Harald Gullichsen og Trond Kverno har sett melodiar til tekstane hans. Tekstane til Svein Ellingsen gav gjenklang hos mange og «Det skjulte nærvær» har kome i mange opplag.

Det er aldri lettvint og overflatisk det han set ned på papiret. Han let tekstane mogna i sitt sinn både vel og lenge. Venen og forfattaren Alfred Hauge som han møtte for første gong på eit studieopphald ved Schæffergården i København, kunne fortelja at allerede i 1957 synte Ellingsen han ein disposisjon til ei diktsamling. Då «Det skjulte nærvær» kom ut, kjende han opplegget igjen i grove trekk. Det tok 21 år, men det var mogne frukter som blei gjeve oss i ord som var finslipte og nådde hjartestrengen!

Salmene til Svein Ellingsen er prega av eit enkelt språk med metrisk bunden rytme. Han seier sjølv at han har lært mykje av Arnulf Øverlands dikting. Øverland legg vekt på eit enkelt språk med naturleg ordstilling og økonomisering med orda som dermed gjev bodskapen større kraft. Men om Ellingsens språk er enkelt, så er det lada med innhald. Nettopp fordi han tilsynelatande talar så stillferdig, talar bileta og utrykka han brukar desto sterkare til oss.

«Det skjulte nærvær» er tileigna dottera Margrethe, som døydde då ho var berre seks år gamal. Det var eit tungt slag for familien og ikkje minst for Svein Ellingsen sjølv. Men salmediktinga var ei viktig kjelde til å gjennomleva sorga og ta steg vidare inn i livet. Gjennom denne prosessen skreiv han mykje som har vore til hjelp for menneske som har tungt å bera. «Jeg vil låne ord til menneskene, ikke minst til mennesker i sorg og lidelse».

I glede over det nye barnet dei fekk ei tid etterpå, skreiv han dåpssalmen:

(NOS 586)

«Fylt av glede over livets under
med et nyfødt barn i våre hender,
kommer vi til deg som gav oss livet,
kommer vi til deg som gav oss livet..»

I det femte verset samlar han eit heilt liv i den vesle setninga: «dåpens lys forblir når livet slukner.»

Det er mange salmer av Svein Ellingsen i salmeboka vår. Han har skrive heile 42 salmer sjølv og omsett 15. Mi oppfordring er: Ta deg tid til å meditera over salmetekstane hans og syng dei ikkje berre når du er til gudsteneste, men gjerne heime hos deg sjølv. Det ligg mykje trusstyrke i dei enkle orda som loddar så djupt.

«Vi rekker våre hender frem
som tomme skåler.
Kom til oss, Gud, og gi oss liv
fra kilder utenfor oss selv.»

(NOS 678)

Nils Kristian

Lederen har ordet:

Å bli leder (president) i Y's Men er ikke noe du driver valgkamp for – du bare blir det. For meg er det ikke første gang, og jeg føler det ikke som noen tung byrde.

❖ Det er en glede å være medlem av Hamar YMC. Det er et trygt og godt miljø. Det er faste rutiner, et variert program og ikke minst møter der du kan lytte til kristen, glad forkynnelse.

❖ Etter mange, mange år i klubben ser jeg fram til å møte kjente ansikter og gode venner også denne vinteren. I klubben blir jeg alltid ønsket velkommen med et varmt håndtrykk.

❖ Jeg har et sterkt ønske om at alle føler at de blir sett og føler seg trygge i miljøet vårt. Jeg håper ingen blir sittende i en krok for seg selv og kjenner på at de ikke er innkludert.

❖ I livet trenger vi noen faste holdepunkter. Møtene i Y's Men og miljøet der, er slike stabbesteiner for meg.

❖ Det at vi er en del av en internasjonal bevegelse gjør dette ekstra meningsfullt.

❖ Så til slutt. Har du behov for en samtale på tomannshånd og vil ta opp noe som bekymrer deg, så ønsker jeg som leder å bruke tid på det.

Trond Vidar

Gratulerer!

September

Henning Winge	2.
Terje Gloppen	8.
Nils Kristian Lie	8.
Ragnhild Lie	9.
Kjell Linkjendal	13.
Ragnhild Hummelvoll	20.
Ingunn Myklebø	28.
Marit Johnsen	30.

Oktober

Tone Kjersti Linkjendal	3.
John Sellereite	6.
Anne Stensberg	7.
Geir Bjørnar Smebye	21.
Aud Skagestad	23.
Kåre Skagestad	23.
Morten Saltvik	28.

November

Bergljot Brønn Senumstad	7.
Iver Mosvold	14.
Brith Kvalvåg Winge	16.
Sigmund Lie	19.
Thorbjørn Holten	24.
Else Magnum	26.

Kåre Skagestad 75 år

Det er fint å oppdage at noe blir bedre med årene. Jeg er blitt mer klarsynt ettersom tida går, humrer Kåre, før han utdyper:
Jeg er ikke lenger så avhengig av briller som jeg har vært. Lesebriller har jeg faktisk aldri vært avhengig av, smiler Kåre Skagestad når vi sitter og slår av praten som Stikka har bedt om når Kåre nå står på trappene til å runde 75 år.

❑ Den 23. oktober for 75 år siden kom Kåre til verden.
-Jeg ble født på min mors førtiårsdag og min kones 2 årsdag. 3 stykker i samme familie på samme dag er litt spesielt. Mor fortalte at hun ble lagt inn på sykehuset noen dager før termin. Det er grunn til å ha henne mistenkt for å ha regissert et styrt keisersnitt med tydelig melding til legen om forløsningstidspunkt, forteller Kåre med et lunt glimt i øyet.

❑ Men vi skulle ikke snakke om fødsel, men om hva en 75-åring bruker dagene sine på?
-Jeg er akkurat hjemme igjen fra noen ukers ferie i Frankrike. Mye av tiden går med til å forvalte og stelle eiendommene våre. Vi er satt opp med 3 eiendommer: et lite, tidligere hønsehus fra 1942 som er blitt til ei hytte på Lesja. Sammen med en av sønnene mine eier vi et hus i Provence, og så har vi selvsagt en plen og et hus som skal tas vare på her i Hamar.

❑ Aud og Kåre har vært et par siden de forlovet seg jula 1965. Etter å ha satt ringene på, drog Aud til Kamerun som misjonær. Kåre ble igjen for å ta utdanning på Misjonsskolen. Ekteparet var på misjonsoppdrag i Kamerun fra 1973 til 1987. Tanken var at misjonæroppholdet i Kamerun skulle være livslangt, men det ble annerledes. Barna gikk på internatskole, og opplevde det positivt, men det var krevende å oppfylle behovet for vesentlige sosiale relasjoner og privat kontakt. En annen betydelig utfordring var transportveiene som over store områder var dårlige og slitsomme.

❑ En vesentlig målsetting med misjon er å gjøre seg selv overflødig. I Kamerun har kirken overtatt og vokser som bare det.
-Kamerun er et land med over 200 forskjellige

folkegrupper som hadde hvert sitt språk (ikke dialekter), forteller Kåre og vrir seg litt i stolen når han innrømmer at fremmede språk kanskje ikke er hans sterkeste side.
-Jeg tilegnet meg tilfredsstillende fransk gjennom et 10-måneders kurs i Frankrike. Jeg gikk også på et par kurs for å tilegne meg to av stammespråkene, og leste liturgien på disse språkene. Jeg håpte at noe ble forstått med den gode vilje fra tilhørerne.

❑ Det er selvsagt interessant å høre om misjonærlivet, men vi trenger litt mer kunnskap om Kåre og hans tilknytning til KFUK/KFUM/Y´s Men?
-Hva utløste din tilknytning til den livsretningen disse organisasjonene representerer?
-Tilknytningen vokste fram allerede I ungdomstida i KFUK/KFUM-klubben i Mandal. Medlemskapet førte meg gjennom en viktig 5-årsperiode i livet der mitt forhold til kristendommen ble bevisstgjort Lederen i ungdomsklubben tok initiativ til at klubben i Mandal kunne være økonomisk støttespiller til tjenesten vår i Kamerun, forteller en litt stolt Kåre når han poengterer at Y's Men-klubben i Mandal er den absolutt største klubben i landet. Den har sin «kjerne» blant de som var medlemmer i Ungdomsklubben på 60 og 70 tallet.

❑ Familiebakgrunn, klubbaktivitetene i KFUK/KFUM og at jeg traff Aud, ble nok avgjørende for mitt valg av profesjon: Det førte meg til studier på Misjonsskolen i Stavanger og senere til eksamen ved MF.

❑ -Det er godt å se tilbake på alle årene jeg har fått arbeide i kirken. Jeg var prest i Vang menighet fra 1998 og i 13 år før jeg prøvde pensjonisttilværelsen. At jeg har fått anledning til å jobbe 50% stilling i Løten menighet etter at jeg gikk av med pensjon, (det har siden 2013 blitt til sammen ca. 40 måneder), har gitt meg en svært god avslutning av tjenesten i Den norske kirke.
-Det har vært en god opplevelse å ha fått tatt ut restarbeidskraften, sier en fornøyd Kåre, som svarer slik når vi spør hva han egentlig er mest fornøyd med etter et snart 75 år langt liv.
-Mine to sønner og tre barnebarn, svarer han uten å tenke seg om. -De er i livet mitt hele tiden.

❑ Siden dette er en samtale med mennesket og forkynneren Kåre, må vi vite litt om hvordan religionen og kristendommen har preget livet hans.
-Religionen har vært følgesvenn hele livet, så erfaringer med alternativene har vært helt fraværende. Jeg lever et godt liv med et sikkert fundament. Familien jeg kommer fra var aktive i kristelig sammenheng.

❑ -I yrkessammenheng må jeg vel bekjenne at jeg har vært mer bevarende enn nyskapende. Jeg har hatt et vekslende profesjonelt liv som prest, leder, bibelskolelærer og rektor i Kamerun, 11 år i NMS Hedmark der jeg fikk besøke alle enhetene Misjonsselskapet hadde i regionen. Jeg hadde også gleden av å være med og arrangere Misjonsselskapets generalforsamling i Vikingskipet i 1996. Der tok vi imot nærmere 2 500 deltakere over 5 døgn – en stor opplevelse, smiler Kåre og prøver å svare på vårt neste spørsmål.

❑ -Hvordan tror du livet ditt hadde dradd av gårde med deg dersom du hadde vært ungdom i dag?
Situasjonen i kirkene i verden har endret seg, så om misjonærtjeneste hedde vært aktuelt, er usikkert. Jeg angrer ikke på utdannelsen som prest. Det er ganske fint å tenke på at jeg ville valgt akkurat samme utdanning og yrkesretning som jeg valgte da jeg var ung.

❑ Å være ung til sinns – og ikke minst sprek - har han til hensikt å fortsette med. Det er fullt mulig å møte en spreking på sykkel på sykkelveiene i Stange og mellom Hamar og Løten.
-Jeg har nemlig begynt å sykle på «mine gamle dager», smiler Kåre.
-Jeg holder meg i form både fysisk og mentalt, og må bare understreke at jeg ikke har kjøpt meg elsykkel. Jeg nyter livet på en sykkel der jeg tråkker for egen maskin. Tjenesten i Løten holder hjernen i vigør. Om det blir mer prestetjeneste fremover, vet jeg ikke.

❑ Kåre kan fort oppfattes som – det han benevner seg selv - en tilfeldig humorist.
Humor er alltid avhengig av omgivelsene, understreker han, men vi som snakker med ham av og til, opplever at de slagferdige og intelligente kommentarene kan ligge på lur og utløse gode smil og forsiktig latter.
-Jeg tror jeg må si at jeg er en beskjeden kar som syns det er kan være krevende å ta kontakt med fremmede mennesker. Dette gjelder selvsagt ikke prestefunksjonen der det følger jobben å ta kontakt med fremmede, smiler Kåre og karakteriserer seg selv som en dårlig småprater.

❑ Kåre har vært redaktør i menighetsbladet i Vang i bortimot en mannsalder. Nå har han akkurat fått avløsning som redaktør i Kirkebladet for Hamar og Vang etter 5 år i redaktørstolen.
-Det har vært både morsomt, ansvarstyngende og interessant å være en formidler av hendelser i de to menighetene gjennom så mange år. Jeg er glad jeg nå kan bidra til det redaksjonelle arbeidet, uten å sitte med ansvaret.

❑ -Det er det gode med å være medlem i Y's Men. Medlemskapet der er bare fellesskap, kameratskap og faglig påfyll gjennom programmet på klubbkveldene. Der kjenner jeg meg hjemme like mye i dag som jeg gjorde da jeg var ung i KFUK/KFUM hjemme i Mandal. Her er jeg hjemme sammen med dere andre i klubben, konkluderer en sprek og tilfreds 75-åring.

❑ Hamar Y's Men's Club gratulerer med dagen og ønsker lykke til med videre engasjement.

Terje Gloppen

SVEIN ELLINGSEN-JUBILEUM

I OSLO 10. - 15. OKTOBER

Torsdag 10. okt. kl. 18.00 i Uranienborg kirke

Salmefoss – en hyllest til Svein Ellingsen 90 år
Kirkemusikkstudenter og lærere fra Norges musikkhøgskole

Fredag 11. okt. kl. 10.00 – 15.30 på Menighetsfakultetet

Guds hjerteslag på jord - en salmedag ved åpningen av Svein Ellingsen-samlingen på Menighetsfakultetet.
Medvirkende: Ole Chr Kvarme, Carl Petter Opsahl, Solveig Elin Bru-Olsen, Vidar L. Haanes, Helga Haugland Byfuglien, Harald Hegstad, Ingvild Ellingsen (datter av Svein Ellingsen), Randi Rosendahl og Ingerid Louise Birkeland.
Mrk: Påmelding innen 7. okt.
www.mf.no/salmedag

Søndag 13. okt. kl. 11.00 i Uranienborg kirke

Festhøymesse med Ellingsen-salmer
Medvirkende: Sjur Isaksen, Inger Lise Ulsrud, Elisabeth Holthe,
Uranienborg Vokalensamble

Tirsdag 15. okt. kl. 19.30 i Uranienborg kirke
Uranienborg kirkeakademi

Salmedikter, forfatter og teolog Eyvind Skeie foredrar om Svein Ellingsens liv og diktning

Arrangører: Menighetsfakultetet, Uranienborg menighet og – kirkeakademi,
Oslo Orgelfestival, Norges Musikkhøgskole

«Vi vedkjenner oss den plikt som følger med enhver rett.»

Disse ordene har i 50 år stått skrevet på Hamar Y`s Men's Clubs programforside, og det er all grunn til å tro at vi alle har gjort en og annen refleksjon over disse ordene.

Vi har nettopp hatt valg. Valg på kommune- og fylkestingsledelse, og et kirkevalg. Mange har gitt sin stemme, og mange har unnlatt. Å gi sin stemme handler om å bli hørt og å delta, - ta del i. I seg selv er dette bærende for et sant demokrati. Men det handler også om å gi seg selv en plass i fellesskapet, som en byggende kraft.

Så kan man lure på; - hvem taler «min» sak? «Mine» anliggender skal ivaretas av de «jeg» gir tillit. Valget i år førte til at mange måtte forlate sine taburetter, fordi de ikke talte «min» sak.

«Mine» anliggender er ofte små, sammenlignet med den store komplekse helheten. Likevel kan altså «mine» små saker blåses opp til å bli langt mer viktig enn de store linjene, som bærer alle våre rettigheter.

Det har vært forstemmende å se hvor navlebeskuende våre rettigheter kan bli i debattene de siste årene, særlig sett i perspektiv av de voksende utfordringene vi som fellesskap har som virkelig berører liv og død, opprettholdelse og kollaps, - ja de avgjørende spørsmål i politikkens mange veivalg.

Når vi vedkjenner oss den plikt som følger med enhver rett, så dreier det seg om helt andre rettigheter enn (for eksempel) å slippe å betale bomavgifter.

Iver

NATURHJØRNET

SOMMERFUGLSOMMEREN

Vi skriver september, og tida er inne for å oppsummere sommeren 2019. Det har i aviser og i andre media vært skrevet mye om at antallet insekter og fugler går tilbake. Stemmer dette med det jeg opplever?

Vi hadde en relativt kald og våt forsommer, og med de negative meldingene i media, så fulgte jeg ekstra godt med.Våren kom sent i gang, svaler, sangere og fluesnappere lot vente på seg. Men ca. to uker senere enn normalt, observerte jeg at tårnseilerne smatt inn i kassene mine på låven. Fluesnapperene benyttet omtrent 50% av småfuglakassene mine, ganske som normalt. Det gikk galt for noen meiser, kalde egg lå igjen i kassene. Men de begynte på igjen, og så sent som i juli, fant jeg egg og små unger av kjøttmeis. Vendehalsen var også på plass i kassene mine, selv om dette også skjedde så sent som i juli. Vendehalsen overvintrer i tropisk Afrika. I fangstnettene på Starene fikk vi etter hvert et rikt utvalg av sangere, men kanskje noe mindre enn de siste årene. Den sjeldne lerkefalken fikk fram unger på Starene, og i juli merket vi tre unger i reiret.

Gunnar Storeli, som i mange år var reingjeter i Valdres, har stor kunnskap om fjellets fugleliv. Jeg har kontaktet han flere ganger. Han forteller at i år har han sett svært lite trost i fjellet. Årsaken til dette kan være den kalde og fuktige forsommeren.

Han fortalte også om ei linerle som i 2018 bygde reir inne i traktoren hans. Traktoren var stadig i bruk, men linerla ventet tålmodig på gårdsplassen til traktoren ble parkert. Da smatt den inn på reiret, og det ble en vellykket hekking. Det utrolige var at sommeren 2019 kom den samme linerla tilbake og slo seg ned under panseret på traktoren. Også i sommer fikk den fram flyvedyktige unger.

Så var det insektene. Er det mindre insekter enn tidligere. Kanskje var det mindre mygg i fjellet, uten at det bekymret meg.Men det som har vært helt spesielt denne sommeren, er den store mengden med sommerfugler som vi ha hatt nå på ettersommeren. Neslesommerfugler har det vært mange av både i lavlandet og i fjellet. Tistelsommerfugl og kålsommerfugl har også opptrådt tallrikt. Men det helt spesielle er den store mengden med sommerfuglen admiral. Det har vært store mengder av den både hjemme og i fjellet og så sent som 1.september, så jeg flere.

Det utrolige er at admiralen ikke overvintrer i Norge. Det er en trekksommerfugl som kommer fra langt syd i Europa. Det kan være flere generasjoner på veien mot nord.

I dag har jeg tilbrakt flere timer i slyngerommet og høstet syrlig lynghonning fra biene mine. Utrolig at de små insektene i fellesskap kan løfte inn 30- 40 kilo i en kube fra røsslyngheiene i Trysil. Jeg slutter aldri å undre meg.

Trond Vidar

I Periskopet

Jeg er sint og frustrert.

Ja, jeg synes det er fullstendig uforståelig at den norske regjering kan behandle barn slik som det ser ut til at de gjør med norske barn i Al-Hol-leiren i Irak.

Norske barn får ikke komme til Norge uten at deres mor gir dem fra seg. Hva slags etikk er det? Barneombudet sa i programmet «Torp» at det strider mot barnekonvensjonen. (La meg bare si i parentes at jeg ikke tror det hadde blitt bedre med en annen regjering. Om så var tilfelle, ville det ha vært et helt annet press for å løse denne utfordringen.)

Hvordan er det mulig ikke å hjelpe disse barna? Hvordan har tanken oppstått at for å hjelpe så må mor og barn skilles? Er det en god og akseptabel hjelp?

Jeg vet at der er utfordringer. Jeg vet at mødrene har gjort noe som ikke er klokt ved å slutte seg til IS. Jeg hører det blir sagt at om de kommer til Norge, kan vi risikere at de kan utvikle seg i feil retning ut fra den bakgrunn de har fått de siste årene.

Men det norske samfunn burde være sterkt nok til å gi både barna og mødrene hjelp til å få en ny start på livet. Ingen vil kunne få en ny start om de blir gående i en flyktningeleir. Muligheten for en enda sterkere radikalisering vil bare bli større ved å bli behandlet slik norske myndigheter er i ferd med å gjøre det nå.

FÅ BARNA OG MØDRENE HJEM SNAREST OG GI DEM EN NY MULIGHET I LIVET.

Kåre S

Katten min, Jeoffry

For jeg vil betrakte katten min, Jeoffry.
For han er en tjener for den levende Gud, daglig og punktlig priser han ham.
For så snart han får et glimt av Guds herlighet i øst, tilber han på sitt eget vis.
For dette gjør han ved å snurre kroppen sju ganger rundt, kvikt og elegant.

For når han har tenkt på Gud og seg selv, vil han tenke på sin neste.
For om han møter en annen katt, vil kan kysse henne vennlig.
For når han fanger sitt bytte, leker han med det for å gi det en sjanse.
For en av sju mus unnslipper på grunn av tøyset hans.

For når dagens arbeid er utført, begynner hans egentlige oppgaver.
For han holder nattevakt for Herren mot vår motstander.
For han motvirker mørkets makter med sin elektriske pels og sine glødende øyne.
For han står imot djevelen, som er døden, ved å lovprise livet.

For når han ber sin morgenbønn, elsker han solen og solen elsker ham.
For han maler i takknemlighet når Gud sier han er en god katt.
For han er et instrument barn kan lære godhet på.
For et hus er ikke komplett uten ham, da mangler en åndelig velsignelse.
For han er en blanding av alvor og skøyerstreker.

For han vet at Gud er hans frelser.
For det finnes ikke noe søtere enn freden hans når han hviler.
For det finnes ikke noe kvikkere enn livet hans når han rører seg.
For Gud har velsignet alle hans ulike bevegelser.
For selv om han ikke kan fly, er han en utmerket klatrer.
For hans krumspring på jordens overflate er flere enn andre firbeinte får til.
For han kan trå takten til all slags musikk.

For jeg er fortryllet av en katt, blendende vakker.
For han gir meg grunn til å lovprise den allmektige Gud.

Christopher Smart (1722-1771)

GEIR BJØRNAR SMEBYE 70 ÅR

Ute er det ein regnvåt septemberdag, men inne på Ynglingen tek jubilanten Geir Bjørnar imot Stikkas utsending med eit varmt smil. Intervjobjektet er ikkje vanskeleg å få på gli, og vi går rett på sak og får han til å fortelja om oppveksten på Hamar.

■ Geir Bjørnar blei fødd 21.oktober i 1949 og døypt i Hamar domkyrkje 15.januar 1950. Dåpsdagen er ein viktig dag! Han voks opp i Østbyen som einebarn. Men i blokkleiligheta budde mange andre familiar. Fint var det med besteforeldre berre eit kvartal unna. Foreldra var vel vaksne då han kom til verda. Faren var 47 år og var reisende for Bergene Sjokoladefabrikk. Det betyr at det vanka litt søtsaker i heimen! Men ikkje nok med det, på grunn av farens arbeid hadde dei både bil og telefon, og det var det ikkje så mange som hadde den gongen.

■ Sans for song og musikk har Geir Bjørnar alltid hatt. Foreldra hadde syn for at han skulle læra å spela og alt som femåring sette han seg på pianokrakken i musikalsk barnehage. Han fekk også undervisning av domorganist Ragnar Røgeberg. Geir Bjørnar er blind på det venstre auga og det var nok ei utfordring i yngre år. Men han har anlegg for å spela utan notar og når han i tillegg har absolutt gehør, så kompenserar det for å lesa notar. Då han var 16 år, hadde han eit intenst ynske om elektronisk orgel. Foreldra innvilga søknaden under føresetnad om at han ikkje la pianospelinga på hylla. Ein av dei fremste på elektroniske orgel den gongen var Hermund Tronvik. Geir Bjørnar blei ven med han, og han blei ein viktig person for den musikalske utviklinga til Geir Bjørnar

■ 7 år skolegang på Midtbyen blei fylgt av 3 år på realskole,som så blei avslutta med grønrussfeiring. Deretter kom 4 år på reallinja på Katta med stryk i fysikk! Men Geir Bjørnar gav ikkje opp!

■ Foreldra bygde hytte på Sjusjøen då han var 6 år gamal. Hytta var ein viktig stad for re-

kreasjon for dei som elles budde i blokk. Fjellkyrkja kom også til å bety mykje for Geir Bjørnar. Han var med i styret og leiar for styret i fjellkyrkja. Men i 1988 selde dei hytta , etter at Knattholmen frå 1986 hadde blitt feriemålet for heile familien.

■ Før og etter Ynglingen. I oktober/november 1970 ramla Geir Bjørnar inn på Ynglingen, og det blei eit vendepunkt i livet. Der møtte han eit miljø som tok imot han med opne armar og inkluderte han i det kristne fellesskapet. Ikkje minst gjennom songen og musikken fekk han utfolda seg.

■ Etter 1 1/2 år i Sparebanken fann han ut at det var menneske han ville arbeida med. Dermed gjekk vegen til Menighetsseminaret der Eilert Dehlin var ein dugande leiar med visjonar og engasjement. Geir Bjørnar kallar året 1972/73 eit dannelsesår! Tre dagar på Menighetsseminaret og tre dagar i Asker som menighetssekretær gav varige impulsar. Han skulle vera 1 år i Asker, men det blei 4. Der møtte han også sin hjertens kjær, Eli, som blei med i Ten-sing koret som han dirigerte, og som han hadde starta 15.oktober 1972.

■ For Geir Bjørnar, utan examen artium, var det ikkje lett å koma i gang med vidare utdanning. Men han gav ikkje opp. Han sende søknad til Universitetet med eksamensbevis frå Menighetsseminaret og attest for praksis som menig-

hetssekretær i Asker. Universitetet innvilga søknaden, og han blei immatrikulert i 1974! Ville det skjedd i dag? I alle høve tok Geir Bjørnar både grunnfag og mellomfag i kristendom på Menighetsfakultet bl.a saman med Iver M.

■ I juni 1976 gifta Geir Bjørnar og Eli seg i Asker og deretter flytta dei til Hamar. Så fylgde 3 årig lærarutdaning med musikk som fordjupingsfag for Geir Bjørnar, og Eli starta på førskolelærarlinja hausten 1978. I åra 1977 – 1979 var Geir Bjørnar dirigent for Praising godt assistert av Eli og Bente og Einar Graff Hugo.

■ «Levende Lys» som såg dagens lys 15.januar 1979 har vore varemerket for Geir Bjørnar og Eli i meir enn ein mannsalder. Trusopplæring er eit relativt nytt omgrep i kyrkja vår. Men vi kan trygt seia at barnekorarbeidet som dei dreiv fram til april 2014 var genuin trusopplæring. Eit arbeid som har vore til velsigning ikkje berre for borna og foreldra, men langt vidare. I løpet av desse åra har 1246 born vore innom koret. Geir Bjørnar understrekar at samspelet med borna har vore til gjensidig glede og inspirasjon. Eit av mange høgdepunkt var «Theodors påske» i 1996 – barne-tv saman med biskop Rose Marie Køhn og Birgit Strøm. Arbeidet i koret blei sett og lagt merke til også i Hamar kommune. Det resulterte i at Eli og Geir Bjørnar fekk Hamar kommunes kulturpris i 1998. Nokre år seinare blei dei også utnemnde til Mesterborgere i Hamar.

■ I 1979 starta Geir Bjørnar som lærar ved Brumunddal ungdomsskole med hovudvekt på musikk og kristendom. Han fortel at han trivdest godt både med elevar og kollegaer, men at det blei ei utfordrande tid for heile skulen og bygda på slutten av 80-talet. Men alle gode krefter samla seg, slik at Myrdal og dei rasistiske kreftene blei avvist.

■ Fagforeningsarbeid var det neste Geir Bjørnar engasjerte seg i. Frå 1991 og fram til han blei pensjonert i 2014, var dette arbeidsfeltet hans. Først var han tillitsvald i NUFO, så organisasjonssekretær i Lærerforbundet som seinare endra namn til Undervisningsforbundet der han var rådgjevar. Han understrekar at han hadde gode arbeidsvilkår, slik at han kunne fortsetja med «Levende Lys». Med eit smil om munnen legg han til at han hadde 21 års permisjon frå Brumunddal ungdomsskole medan han var talsmann for lærarane!

■ Familien betyr mykje for Geir Bjørnar. Eli og han har fire barneborn som dei har stor glede å vera saman med. Dottera Mari og mannen Ståle bur i Asker og har borna Håkon, 8 år og Sigurd, 6 år. Sonen Christian og kona Stine bur i Bergen og har borna Sivert, 7 år og Johanne 4 år. Samver kvar sommar på Knattholmen leirstad er viktig for små og store.

■ I Hamar Y's Men's Club har Geir Bjørnar vore med og gjort trivselsfaktoren høg i mange år, ikkje minst gjennom songen og musikken. Med sitt organisatoriske talent og treffande replikkar er han med å gje farge til fellesskapet. Han understrekar at omsorg og forbøn frå medlemene i klubben har gjort godt i krevjande livssituasjonar, ikkje minst då Eli blei sjuk i 2007.

■ Ynglingen har ein stor plass i hjarta hans. Difor sa han ja til å vera styreleiar. «Det er viktig for meg å gi noe tilbake til dem som har gitt meg så mye! Det må være noen som holder tak i tingene som gjør at huset og foreningen går videre. Der er en jobb som skal gjøres!»

■ Organisten Geir Bjørnar trivest både på orgelkrakken og pianokrakken. Dei siste 15 åra med koret vikarierte han ofte som organist. Og i ettertid har det blitt mange vikaroppdrag. Det er vanskeleg å seia nei, og det er fint å fargeleggja tekstane med musikk. Ei stor glede å spela ved gudstenester!

■ Geir Bjørnar har mange jern i elden, inkludert Jernbanen! Eg spør kvifor han har dette brennande engasjementet. «Hamars store kvalitet er strandsona ved Mjøsa. Lyset inn fra sør og vest gjør byen vår unik. Jernbanen ville aldri bli lagt i strandsonen i dag. Med dobbeltspor er det oppstått en ny situasjon. Byen kan igjen åpne seg mot Mjøsa. Engasjementet mitt går ikke på huset vårt. Det kan vi gjerne flytte ifra. Det er bypatrioten i meg som taler. Jeg innrømmer gjerne at det har vært utfordrende å delta i debatten, særlig når folk vil ta mannen istedenfor ballen!»

■ Vi takkar Geir Bjørnar for hans gode nærver i klubben og ynskjer jubilanten ei fin 70-årsfeiring 21.oktober. Guds signing og alt godt for dagar som kjem!

Nils Kristian

PRAISING ER 50 ÅR

feires 25.-27. oktober

Jubileet markeres hele denne helgen. Fredagen samles kormedlemmer fra kl. 19.00 til sosialt samvær på Ynglingen med sang og mimring, kaffe mm.

◆ Lørdagen starter med korøvelser kl. 10.00 i Storhamar kirke. Her skal de holde det gående hele dagen. K-Forum har sagt seg villig til å stille opp som serveringspersonale og sørge for god forpleining

.

◆ Lørdag kl. 19.00 blir det konsert i Storhamar kirke. Her vil det bli korsang fra forskjellige veterankor, soloinnslag, taler, bilder, filmglimt og allsang. Hilde Hummelvoll, den mest erfarne programleder som har vært i koret, skal lede arrangementet. Det er gratis adgang, men selvsagt mulighet til å gi et bidrag til arrangementet og dagens kor. På dette arrangementet håper vi at mange av klubbens medlemmer kommer.

◆ Søndag samles alle til gudstjeneste i Hamar domkirke hvor Solveig Fiske deltar sammen med menighetens prester. Etterpå er det kirkekaffe på Ynglingen, med god hjelp fra klubben.

◆ Som vår klubb, har Praising holdt det gående sammenhengende i 50 år. Det står det respekt av. Mange av klubbens medlemmer har bidratt med kormedlemmer i Praising. Noen av klubbens nåværende medlemmer har vært spesielt nært tilknyttet koret. Noen eksempler: Bjørn Fjeldstad var vaktmester og miljøskaper på Ynglingen tidlig på 70-tallet. Undertegnede var med 1970-72 og dirigent 1977-79, samtidig med at Einar var voksenleder. Morten Stensberg var ivrig medlem på 80-tallet. Som kateket var Iver stadig i miljøet og kapellan Henning hadde Praising som et av sine arbeidsområder. Beklager her hvis noen er glemt.

◆ En liten oppfordring til slutt: Kjenner du noen gamle kormedlemmer som kanskje ikke vet om jubileet, så ta kontakt og få dem påmeldt!

gbs